

Осінь

Антін Дикий

Востанне груди покладу
На трави шовково-зелені,
Не буду слухать синій сум
Залитих золотом кленів.

В них радощі мої згубив.
Гойдає вітер віти...
За що тебе я полюбив
Обірвану, роздіту?

Сонце бронзу розлива...
Прощай! Ножам рожевим —
Верхів'я хилять дерева
До мрійної пожежі.

Озера збризкано дощем,
І гра на хвилях перстеньми,
Повінчаний чудовий день
З холодними вітрами.

Востанне груди покладу
На трави шовково-зелені,
І буду слухать синій сум
Залитих золотом кленів.